

и в същност беше поет. Той бе учил в Калияри, когато още се пътуваше от един град за други на кон, като носел книгите и припасите си в джанти, като някой овчар или селянин, който отива да сее жито по далечни места. Той бе учил това, което по онова време се наричало Реторика и взел диплома за прокуратор. Ако трябва да се каже истината, той не упражняваше тая благородна професия, но мнозина прибегваха до него за съвети и съветания по правни въпроси, дълбоко убедени в неговата мъдрост и преди всичко в неговата справедливост.

С търговията той бе почти забогатял. Ала като някой първобитен хуманист, той се занимаваше и с поетично творчество: стиховете му бяха писани в диалект, но в една форма близка до италианския език. Добър и като поет импровизатор, той събираше понякога около себе си и други прочути шампиони от тоя ред и се състезаваше с най-добрите и най-вдъхновените. Той имаше гениални почини и като собственик и земеделец. Направи опити с насаждането на лимони и портокали, на смрадлика и цвекло: но безводността на скалистата почва, изгоряла от продължителни суши, осуети начинанията му. Обзаведе малка печатничка, гдето почна да издава на своя сметка малък вестник за своите стихове и за тия на приятелите си: пълен фалит и в това предприятие.

В часовете когато почиваше, през топлите дни, той сядаше на сянка пред портата и четеше вестници. Всички, които минаваха го поздравяваха, или се спираха да поразговорят с него. Ако минеше някоя нуждаеща се жена, той изваждаше от джоба на жилетката си една монета като ѝ я подаваше слагайки пръст на устата си, да не продумва. Така всички се отдалечаваха утешени.

Освен Антонино, в къщи идваше и един друг, съвсем млад студент, бивш стученик на Андрея. Сух и строен, с хищен профил, неспокойни и не доверчиви очи, младежът бе надменен, честолюбив и сериозен не за възрастта си. Но и той принадлежеше на семейство, което не бе градско,